

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Block_Lawrence-V_noci_jako_zlodej.pdb

PDB Name: Block L. V noci jako zlodej
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lawrence Block

VNOCI, JAKO ZLODĚJ

V 11.30 jí televizní hlasatel doporučoval, aby zůstala u aparátu na noční promítání klasického Hitchcockova filmu s Carym Grantem. Chvilí byla v pokušení. Potom televizi vypnula.

V konvici zůstal poslední šálek kávy. Nalila si jej a stála s ním u okna, vysoká a štíhlá žena, půvabná v kostýmku a hedvábné blůze, které měla na sobě přes den v kanceláři. Žena, která dovedla vypadat elegantně i energicky zároveň a která teď stála, srkajíc kávu z porcelánového šálku, a hleděla na jih a na západ.

Byt měla ve dvaadvacátém poschodí budovy na rohu Lexingtonske avenue a 76. ulice a výhled z něj byl znamenitý. Jeden mrakodrap ve středu města jí sice zakrýval dům, kde působila Tavistockova společnost, ale ona si představovala, že rentgenovým pohledem vidí skrze něj.

Věděla, že úklidová četa teď končí svou práci, ukládá smetáky a kbelíky do skříní a převléká se do normálních šatů, aby mohla o půlnoci vyrazit. Nechají pár světel svítit v

Tavistockových místnostech v sedmáctém patře, stejně jako jinde po celé budově. A na chodbách se bude svítit pořád a tu a tam v celém mrakodrapu bude někdo pracovat přes noc a...

Měla ráda Hitchcockovy filmy, zvláště ty první, a Caryho Granta milovala. Ale měla také ráda hezké šaty a porcelánové šálky a výhledku ze svých oken a vůbec ten pohodlný, krásně zařízený byt. A tak opláchla šálek ve výlevce, oblékla si plášť a sjela výtahem do haly, odkud jí různolící vrátný teatrálně přivolal taxi.

Však budou jiné večery a jiné filmy.

Taxikář ji vysadil před úřední budovou na západních třicátých. Prošla otáčecími dveřmi a zdálo se jí, že její kroky na mramorové podlaze znějí nemožně hlasitě. Strážný sedící za malým stolečkem u výtahu k ní vzhledl od časopisu.

Pozdravila ho "Ahoj, Eddie" a krátce se na něj usmála.

"Nazdar, jak se vede," odpověděl a ona se shýbla, aby se zapsala, kdežto on se zase zahledl do časopisu. Do příslušné rubriky naškrábla Elaine Halderová, Tavistock, 1704, a když se mrkla na hodinky, dopsala 12.15.

Nastoupila do čekajícího výtahu a dveře se nehluchně zavřely. Bude tam nahoře sama, pomyslela si. Podívala se do záznamní knihy, když se podepisovala, a u Tavistocků ani v jiné kanceláři sedmáctého poschodí nikdo zapsán nebyl. No, dlouho tam nepobude.

Když se dveře výtahu otevřely, vystoupila a zůstala chvíli na chodbě stát, aby se zorientovala. Vyndala z kabelky klíče a okamžik na ně zírala, jako by to byl předmět z nějaké neznámé civilizace. Pak se otočila a šla čerstvě vytřenou chodbou, kde neslyšela nic než své hlučné kroky.

1704. Dubové dveře, tabulka z matného skla, na níž nebylo nic než číslo apartmá a jméno společnosti. Ještě jednou se zamýšleně podívala na klíč a pak jej pečlivě zasunula do zámku.

Otočil se hladce. Zatlačila do dveří, a když vešla, nechala je za sebou zaklapnout.

A zajíkla se.

Pár metrů od ní stál muž.

"Dobrý večer," řekl. Stál u stolu z růžového dřeva, jehož prostřední zásuvka byla otevřena, v očích mu zajiskřilo a na rtech se objevil nucený úsměv. Měl na sobě šedý oblek s kostkovaným vzorkem. Košili měl u krku rozepnutou, na úzké kravaté úhledný uzel. Připadal jí o dva tři roky starší než ona a nanejvýš o deset centimetrů vyšší.

Tiskla si ruku na prsa, jako by chtěla utišit bušící srdce. Ale ve skutečnosti jí nebušilo.

Pokusila se o úsměv. "Polekal jste mě," řekla. "Nevěděla jsem, že tu někdo bude."

"To jsme na tom stejně."

"Co prosím?"

"Nečekal jsem, že dostanu společnost."

Všimla si, že má hezké, pravidelné a bílé zuby, to jí vždycky padlo do očí. A otevřenou, přátelskou tvář, toho si také obyčejně hned všimla. Proč si najednou vzpomněla na Caryho

Granta? Ten film ovšem neviděla, ale tenhle hollywoodsky roztomilý začátek, kdy se oni dva nečekaně setkávají v tiché kancelářské hrobce, a...

A na ruku měl gumové rukavice.

V obličejí se jí to muselo projevit, protože on se v rozpacích zamračil. Pak ruce zvedl a zahýbal prsty. "Aha, tohle," pravil. "Bylo by to něco platné, kdybych řekl, že v nočním povětří dostávám vyrážku?"

"Toho je teď hodně."

"Já věděl, že mi budete rozumět."

"Jste vagabund."

"To může mít moc ošklivý podtext," namítl. "Člověka hned napadne někdo, kdo se schovává ve křoví. Tady krom toho jednoho fíkusů žádný křoví není, a i kdyby bylo, já bych se v něm neschovával."

"Tak prostě zloděj."

"Zloděj, to ano. Ještě přesněji lupič. Mohl jsem si rukavice strhnout, když jste dávala klíč do dveří, ale já jsem tak napjatě poslouchal vaše kroky a doufal, že povedou k jiné kanceláři, že jsem na ně úplně zapomněl. Ne že by v tom byl moc velký rozdíl. Stačila by minuta a vy byste si uvědomila, že jste mě v životě neviděla, a hned by vám bylo divné, co tu dělám."

"Co tu tedy děláte?"

"Můj malý bratr musí na operaci."

"To jsem si myslela. Patrně na operaci vyrážky."

Přikývl. Jinak už si nikdy nezahraje na trubku. "Mohu si dovolit něco poznamenat?"

"Nevím, proč byste nemohl."

"Pozoruji, že se mě bojíte."

"Vidíte, a já myslela, kdovíjak se mi nedaří to skrývat."

"Dařilo se vám to, ale já jsem neuvěřitelně vnímavá lidská bytost. Vy se bojíte, že se dopustím nějakého násilí, protože kdo je schopen krádeže, je schopen i ublížení na těle."

"A jste schopen?"

"Ani ve snu. Berte mě jako zásadního pacifistu. Když jsem byl malý kluk, měl jsem jako nejoblíbenější knížku Býka Ferdinanda."

"Toho si pamatuju. Nechtěl zápasit. Chtěl jenom očichávat květiny."

"Můžete mu to mít za zlé?" Opět se usmál a ji napadlo, že to je úsměv odzbrojující. Spíš jako Alan Aida než jako Cary Grant, usoudila. To bylo dobré. Nic proti Alanu Aldovi.

"Vy se bojíte mě," prohlásila najednou.

Jak jste na to přišla? Že by se mi trochu třásl horní ret?"

"Ne. Prostě mě to napadlo. Ale proč? Co bych vám mohla udělat?"

"Mohla byste zavolat, ehm, policii."

"To neudělám."

"A já vám neublížím."

Já vím, že to byste neudělal." "No tak," vzdychl si pateticky. "Nejste bláhem bez sebe, že máme to nejhorší za sebou?"

Opravdu byla ráda. Uklidnilo ji vědomí, že se jeden druhého nemusejí bát. Jakoby v uznání této změny v jejich vztahu si svlékla plášť a pověsila ho na věšák, kde už visel kostkovaný převlečník. Jistě jeho. Ten se tady rychle zabydlel!

Když se otočila, zjistila, že muž ve zdomácnování pokračuje, protože se klidně přehraboval v zásuvkách stolu. To je drzost, pomyslela si a nemohla se ubránit úsměvu.

Zeptala se ho, co tam dělá. "Kramářím," odpověděl a pak se prudce otočil. "Není to snad váš stůl, že ne?"

"Ne."

"Díky bohu."

"Ale stejně, co tam hledáte?"

Chvilí uvažoval, pak potřásl hlavou. "Nic," řekl. "Vy si asi říkáte, že bych si mohl vymyslet něco slušného, ale já nemůžu. Dívám se po něčem, co by se dalo ukrást."

"Nic konkrétního?"

"Rád si nechávám volné ruce. Rozhodně jsem nepřšel štípnout poslední novinku od IBM."

Ale překvapilo by vás, kolik lidí nechává ve stolech hotové peníze."

"A to vy berete všechno, nač přijdete?"

Svěsil hlavu. Já vím, že to je morální poklesek. To mi nemusíte připomínat."

"Fakticky lidi nechávají peníze v nezamčených zásuvkách?"

"Někdy. A někdy zásuvku zamknou, ale to neznamená, že by se nedala otevřít." "Vy umíte otevřít takový zámek?"

"Je to hodně omezený a výstřední talent," připustil, "ale nic jiného neumím."

"Jak jste se vůbec dostal sem? Asi jste zámek hlavních dveří taky otevřel násilím."

"Nic těžkého to nebylo."

"Ale jak jste pronikl přes Eddieho?"

"Přes Eddieho? Aha, vy myslíte toho člověka dole u vchodu. No, víte, ten zdaleka není nepropustný jako berlínská zeď. Přišel jsem kolem osmé. Tak brzy nebývají moc podezíraví."

Naškrábal jsem nějaké jméno do té knihy a mazal dál. Pak jsem si vybral nějakou kancelář, kde už bylo uklizeno, a dal jsem si tam na pohovce šlofika."

"Děláte si legraci."

"Už jsem vám někdy lhal? Úklidová parta odchází kolem půlnoci. Asi v tu dobu se vyšourám z kanceláře pana Higginbottoma - to je patentový právník, který má nejpohodlnější starou koženou pohovku, proto u něj často spávám. A potom dělám svoje obchůzky."

Podívala se na něj. "Takže vy jste tady v budově býval i dříve?"

"Stavím se u vás jednou za čas."

"Vy o tom mluvíte, jako byste dělal obchodního cestujícího."

"Podobnosti tu jsou, nemyslíte? Ale nikdy jsem se tak na to nedíval."

"A pak děláte své obchůzky. Vímáte se do kanceláří..." "Nikdy nic nelámu. Řekněme, že si otevřu dveře." "A kradete ze stolů peníze."

"Taky šperky, když na ně přijdu. Všecko cenné, co se dá odnést. Někdy je tam sejf. To mi ušetří hodně hledání. Hned víte, kde mají něco pořádného."

"A vy dovedete otevřít i takový trezor?"

"Každý ne," odpověděl skromně, "a ne pokaždé, ale...", nasadil žargon, "celkem to de, mlospani."

"A co děláte pak? Čekáte s odchodem do rána?"

"Proč? Jsem slušně oblečený. Vypadám seriózně. Kromě toho strážní tu jsou od toho, aby nepouštěli nepovolané lidi dovnitř, ne aby jim bránili v odchodu. Něco jiného by bylo, kdybych se snažil protáhnout vrátnici xerox, ale já neukradnu nic, co by se mi nevešlo do kapes nebo do aktovky. A nemám gumové rukavice, když jdu kolem strážného. To by nešlo." "Taky si myslím. Jak vám mám říkat?"

"Nejspíš 'ten zatracený lupič'. Tak mi říká každý. Ale vy...", namířil na ni gumový ukazovák, "vy mi můžete říkat Bernie."

"Lupič Bernie."

"A jak mám říkat já vám?"

"Stačí Elaine."

"Elaine," opakoval. "Elaine, Elaine. Nejste náhodou Elaine Halderová?" Jak víte...?"

"Elaine Halderová," řekl. "To vysvětluje, co vás uprostřed noci přivádí do kanceláře."

Vypadáte polekaně. Nechápu proč. 'Znáte moje metody, Watsone.' Co se děje?"

"Nic."

"Nebojte se, propána. Že znám vaše jméno, mi nedává nad vaším osudem žádnou nadpřirozenou moc. Prostě mám dobrou paměť a to jméno mi v ní uvízlo."

Ukázal palcem k zamčeným dveřím na druhé straně místnosti. "Byl jsem už v kanceláři u šéfa. Viděl jsem váš dopis na jeho stole. Musím se přiznat, že jsem ho přečetl. Jsem čmuchal. Je to šeredný povahový rys, já vím."

"Jako zcizování majetku druhých."

"Něco na ten způsob. Ale o co tu jde. Elaine Halderová před odchodem ze zaměstnání položila šéfovi na stůl dopis s výpovědí. Elaine Halderová se po půlnoci vrací."

Začíná se nám tu rýsovat motiv, milá dámo."

"Ale?"

"Samozřejmě. Rozmyslela jste si to a chcete vzít dopis zpátky, než si ho přečte. To není špatný nápad, vzhledem k několika nelichotivým poznámkám, kterými jste ho poctila. Jen mi dovozte, abych vám otevřel, ano? Jsem pořádný člověk zase jsem zamkl, když jsem tam byl hotov."

"Našel jste tam něco k ukradení?"

"Osmdesát pět dolarů a pár zlatých manžetových knoflíků." Sklonil se k zámku pátral v jeho nitru kouskem ocelové pružiny. "Nic, čím bych se doma mohl chlubit, ale malé ryby, také ryby. Já vím, že vy máte k těmhle dveřím klíč, musela jste ho mít, abyste tam svou rezignaci vůbec mohla položit, nemám pravdu? Ale kolikpak já mám příležitostí, abych se mohl ukázat! Ne že by zámek jako tenhle byl nějaký zázrak, aspoň pro šikovné prstíky lupiče Bernieho a - no prosím, už to máme!"

"Vynikající."

"Já si tak málokdy užiju diváků."

Poodstoupil stranou a podržel jí dveře. Na prahu ji zarazila představa, že v soukromé kanceláři bude ležet mrtvola.

George Tavistock zhroucený na svém stole s nožem na otvírání korespondence trčícím mu ze zad.

Ale nic takového tam samozřejmě nebylo. Nejen žádná mrtvola, ale ani sebemenší nepořádek či známka toho, že se tam před chvílí loupilo. Na stolním diáři ležel jediný list papíru. Šla ke stolu a papír zvedla. Přelétla očima těch několik vět, jako by je četla poprvé, a zastavila se u elegantně vyvedeného podpisu, který se tolik lišil od nedbale naškrábnutého jména, které vepsala do knihy příchodů ve vrátnici.

Přečetla dopis ještě jednou a položila jej tam, kde byl.

"To jste zase změnila názor?"

Zavrtěla hlavou. "Já jsem názor neměnila nikdy. Kvůli tomu jsem dnes v noci nepřišla."

"Přece jste nemohla přijít jen kvůli mojí společnosti."

"Třeba bych přišla, kdybych věděla, že tu budete. Ne, přišla jsem kvůli..." Zarazila se a pak se s rozmyslem nadechla.

"Řekněte si třeba, že jsem si chtěla uklidit stůl."

"Neudělala jste to už předtím? Není váš stůl támhleten? Co na něm stojí vaše jmenovka?"

Je to ode mne smělost, já vím, ale už jsem se do něj mrkl a v zásuvkách je pusto prázdko."

"Vy jste se hrabal v mém stole." Omluvně rozpráhl ruce. "Nechtěl jsem být osobní," řekl. "To jsem vás ještě neznal."

"Máte pravdu, ovšem"

"A prohledávat prázdný stůl přece není žádné velké porušení soukromí, že ne? Nebylo tam nic než svorky na listiny, lepicí páska a stará propiska. Takže jestli jste přišla uklízet tohle..."

"Řekla jsem to v přeneseném smyslu," vysvětlovala. "V téhle kanceláři jsou věci, které patří mně. Projekty, na kterých jsem pracovala a od nichž potřebuji kopie, abych je ukázala případným novým zaměstnavatelům."

"A nepostará se pan Tavistock, abyste ty kopie dostala?"

Uštěpačně se zasmála. "To ho neznáte."

"A díky Bohu za to. Nemohl bych okrást někoho známého."

"Myslel by si, že mám v úmyslu vyrazovat obchodní tajemství konkurenci. Jakmile si přečte mou rezignaci, budu v téhle kanceláři persona non grata. Pravděpodobně nebudu smět ani do budovy. To všechno jsem si uvědomila až večer doma, nevěděla jsem, co si mám počít, a pak..."

"Pak jste se rozhodla podniknout malé vloupání."

"Nic takového!"

"Ale?"

"Já mám klíče."

"A já mám šikovný kousek ocelové pružiny a obě ty věci nám umožní dostat se tam, kam nemáme právo se dostat."

"Ale já tady pracuju."

"Pracovala jste."

"Moje výpověď ještě nebyla přijata. Pořád jsem zaměstnanec."

"Formálně. Ale přišla jste v noci, jako zloděj. Třeba jste se dole podepsala a odemkla jste si klíčem, třeba nemáte gumové rukavice a nechodíte po špičkách, tak velký rozdíl zas mezi námi není, co říkáte?"

Zaťala zuby. "Mám právo na výsledky své práce," řekla.

Já taky a běda tomu, kdo by se nám stavěl do cesty s nějakými vlastnickými právy."

Šla kolem něho k regálu se třemi zásuvkami, po pravé straně Tavistockova psacího stolu.

Byl zamčený.

Otočila se, ale Bernie už jí stál po boku. "Dovolte," řekl a ve chvíli se poradil se zámek a vytahoval první zásuvku.

"Děkuji vám," řekla.

"Neděkujte," řekl. "Profesionální zdvořilost. Nestojí za řeč."

Přistích třicet minut pilně vybírala dokumenty z registratury a z Tavistockova stolu, k nimž přidala i několik listin z nezamčených skříní ve vedlejší místnosti. Všechno okopírovala na xeroxu a originály vrátila na místo. Její přítel lupič pokračoval v prohlídce zbývajících stolů. Zřejmě nijak nespěchal a ji napadlo, že se úmyslně loudá, aby nebyl hotov dříve než ona.

Tu a tam se během své práce po něm ohlédla. Jednou ho přistihla, že i on ji pozoruje, a když se jejich pohledy setkaly, on se usmál a mrkl na ni, cítila, že se červená.

Je přitažlivý člověk, to určitě. A nesporně sympatický, v žádném případě nebudí strach. A vůbec nevypadá jako kriminálník. Mluví jako vzdělaný člověk, dovede se oblékat, má bezvadné chování...

Nač to proboha myslí?

Když skončila, měla v hnědém papírovém pořadači svazek dokumentů silný dobré tři centimetry. Oblékla si kabát a obálku si dala do podpaží.

"Vy jste ale pořádná," řekl. "Všechno pěkně, kam co patří. Tak se mi to líbí." "Vy jste taky takový, že? Dokonce si dáváte práci s tím, abyste po sobě zamkl."

"To tolik práce nedá. A má to jednu výhodu. Když člověk po sobě nenechá nepořádek, oni si často celé týdny nevšimnou, že je někdo okradl. Čím déle to trvá, tím menší mají vyhlídky, že přijdou na to, kdo to udělal."

"A já si prosím myslela, že jste pořádný od přírody."

Já náhodou jsem, ale tohle je věc profese. Ovšem váš smysl pro pořádek má vlastně stejný důvod, vidíte? Oni se vůbec nedozvědí, že jste tu dnes v noci byla, tím spíš, že jste vlastně nic neodnesla. Jen kopie."

"To je fakt."

"Když o tom mluvíme, nechtěla byste si je dát do mé aktovky? Aby si nevšimli, že máte při odchodu z budovy něco v ruce? Ručím vám za to, že ten chlapík dole by nezaznamenal ani zemětřesení, pokud by nepřesáhlo 7,4 Richterovy stupnice, ale právě téhle zdánlivě zbytečné pozornosti k detailům vděčím za to, že se mohu stále věnovat povolání, které jsem si zvolil, místo abych vyráběl automobilové poznávací značky nebo šil poštovní pytle jako guvernérův host. Tak můžeme jít, Elaine! Nebo byste se chtěla ještě jednou nostalgicky rozhlédnout?"

"Už jsem se rozhlédla. A na nostalgii moc nedám."

Podržel jí dveře, zhasl nástropní svítidla a dveře zaklapl. Zatímco zamykala svým klíčem, svlékl si gumové rukavice a uložil je do aktovky k jejím papírům. Pak šli vedle sebe chodbou k výtahům. Její kroky se zvučně ozývaly. Jeho - tlumené gumovými podešvemi - byly naprosto tiché.

Pak utichly i její, když došli k výtahu a tiše čekali. Potkali se v noci, jako zloději, uvažovala, a teď se rozejdou, jako lodi, které se minuly za noci.

Výtah přijel a snesl je dolů do haly. Strážný se na ně podíval a v očích mu ne-kmitlo poznání ani zájem. Řekla: "Ahoj, Eddie. Všechno v pořádku?"

"Ahoj, máte se?" odpověděl.

Pod jejím jménem byly v knize jen tři záznamy, jen tři lidé přišli po ní. Zapsala si odchod, když si předtím ověřila čas pohledem na hodinky: 1.56. Byla nahoře půl druhé hodiny.

Venku nepříjemně foukalo. Otočila se k němu, podívala se na aktovku a najednou si vzpomněla na prvního spolužáka, který jí nesl knížky. Byla by si je jistě mohla nést sama, stejně jako by pronesla ten svazek papírů kolem Eddieho Sokolího oka.

Ale ono to nebylo nepříjemné, když člověku někdo nesl knížky.

"No," začala, "snad abych si vzala ty svoje papíry a..."

"Kam máte namířeno?"

"Do 76. ulice."

"Na východ, nebo na západ?"

"Na východ. Ale..."

"Vezmeme si společně taxi," řekl. "Šetříme drobné." A už stál se zdviženou rukou na kraji chodníku, taxi se objevilo, jako by to bylo smluvené, a už před ní držel otevřené dveře.

Nastoupila.

"Na Šestasedmdesátou," řekl řidiči. "A kam to bude?"

"Lexington," řekla.

"Lexington," opakoval po ní.

Během jízdy se jí honily myšlenky jedna za druhou a ona s nimi nestačila držet krok.

Středavě se cítila jako školačka, jako slečinka v ohrožení, jako Grace Kellyová v

Hitchcockově filmu. Když se auto přiblížilo k jejímu nároží, ukázala mu dům a on se naklonil kupředu, aby informoval taxikáře.

"Nezašel byste nahoru na kávu?"

Ta věta jí zněla po celou jízdu v hlavě jako mantra. A přece teď nemohla věřit, že ta slova opravdu vyřkla.

"Ano," řekl. "To bych rád."

Byla připravena na nejhorší, když přicházeli k jejímu vrátnému, ale ten člověk byl diskrétnost sama. Ani ji neoslovil jménem, jen jim přidržel dveře a popřál dobrou noc. Nahoře ji napadlo, že Bernieho požádá, aby otevřel její dveře bez klíčů, ale pak usoudila, že v tu chvíli nepotřebuje, aby jí předváděl, jak je zranitelná. Odemkla těch několik zámků sama.

"Udělám kávu," řekla, "nebo byste si dal nejdřív nějaký drink?"

"To není špatný nápad."

"Skotskou? Nebo koňak?"

"Koňak."

Zatímco nalávala, přecházel po obývacím pokoji, prohlížel si obrazy na stěnách a knížky na policích. To dělávali všichni hosté, ale tenhle konkrétní návštěvník byl koneckonců zloděj a jí se zdálo, že pořizuje lupičský inventář jejího majetku.

Ten Chagallův akvarel, který studoval - zaplatila za něj pět set na aukci a teď měl cenu možná trojnásobnou.

V jejím bytě by rozhodně nakrmařil víc než v opuštěných kancelářích. To si jistě uvědomoval i on sám.

Podala mu brandy. "Na zločinné podnikání," řekl a ona pozvedla sklenku. "Dám vám ty papíry, než na to zapomenu."

"Dobře."

Otevřel aktovku, podal jí je. Položila obálku na kávový stůl od Lavernea a přešla se svou sklenkou k oknu. Vysoký koberec tlumil její chůzi stejně účinně, jako by kráčela v gumových podešvích. Nemáš se čeho bát, říkala si, a ničeho se nebojíš a... "Nádherná vyhlídka," řekl jí těsně za zády. "Ano."

"Mohla byste odtud vidět vaši kancelář. Kdyby nestála v cestě tamta budova."

"Také už mě to napadlo."

"Nádherná," řekl měkce a pak ji jeho paže zezadu objaly a jeho rty ji líbaly na šíji. "Elaine krásná, Elaine sladká," broukal slova artušovské romance, "Elaine, liliová panna z Astolatu."

Jeho rty se dotýkaly jejího ucha. "Ale to vy musíte slýchat pořád."

Usmála se. "Ba ne, tak často ne. Míň, než si myslíte."

Obloha začínala světlát, když odešel. Ležela sama ještě několik minut a pak šla za ním zamknout.

A hlasitě se rozesmála, když zjistila, že za sebou zamkl sám, bez klíčů.

Bylo pozdě, ale jí se zdálo, že nikdy nebyla méně unavená. Postavila na čerstvou konvici kávy, nalila si šálek, když byla hotová, a u kuchyňského stolu si pročetla listiny, které vzala z kanceláře. Uvědomovala si, že bez Bernieho pomoci by jich neměla ani polovinu. Nikdy by byla neotevřela registraturu v Tavistockově kanceláři.

Elaine krásná, Elaine sladká, Elaine, liliová panna z Astolatu.

Usmála se.

Pár minut po deváté, když si byla jistá, že Jennigs Collard už bude u svého stolu, vytočila jeho číslo.

"Tady Andrea," ohlásila se. "Povedlo se mi to až neuvěřitelně. Mám kopie úplného

Tavistockova marketingového plánu na podzim a zimu, spolu s pár tucty hodnotících a plánovacích zpráv a spoustou dalších dokumentů, které si budeš chtít pořádně prohlédnout. A

všechny originály jsem uložila zpátky, takže u Tavistocků živá duše nepřijde na to, co se stalo."

"Fantastický."

"Myslela jsem si, že budeš rád. Že jsem měla klíč od jejich kanceláří, to mi pomohlo, a neškodilo ani, že jsem věděla, jak se jmenuje strážný. Jo a ještě novinka, kterou stojí za to vědět. Pokud už je George Tavistock u sebe v kanceláři, tak zrovna čte dopis s jednou výpovědí. Podala ji liliová panna z Astolatu."

"O kom to mluvíš, Andreo?" "O Elaine Halderové. Vyklidila si stůl a nechala mu na stole dopis na rozloučenou. Říkala jsem si, že bys byl rád, kdybys to od vás věděl jako první."

"A to máš pravdu, samozřejmě."

"Přišla bych s tím sama, ale jsem hrozně utahaná. Pošleš si někoho?"

"Hned. A ty se vyspi."

"To hodlám udělat."

"Bylas úžasně dobrá, Andreo. Najdeš v punčošce něco mimořádného."

"Říkala jsem si, že by to neškodilo," podotkla.

Zavěsila sluchátko a ještě jednou si stoupla k oknu, hleděla na město a probírala si události té noci. Všecko to bylo perfektní, usoudila, a pokud se vloudila nepatrná chybička, tak jedině to, že neviděla film s Carym Grantem. Ale oni zase budou brzy nějaký dávat. Hrají je často.

Lidi je zřejmě mají rádi.